

har været besat, saa vil man finde, at det i Virkeligheden er de samme Mænd, der have beklædt denne Ret. Naar man vil tage Tidsrummet fra 1847—1858 incl., saa vil man see, at een af Hof- og Stadsrettens Assessorer, nemlig afdøde Spanbet, har været sendt til at beklæde Skifteretten i 3 af de vedkommende. Biennier som 1ste Assessor, og det vil altsaa sige, at Skifteretten i et Tidsrum af 12 Aar har sendt ham i 6 Aar som første Medlem i Skiftecommissionen. Dernæst har Assessor Alberg i de samme 12 Aar beklædt Skiftecommissionen som første Medlem i 2 Gange 2 Aar — det var de 10 Aar. Saa er der 2 Aar tilbage; i dem var Assessor Meyer første Medlem af Skiftecommissionen, og da han døde i Løbet af sit Biennium, eller inden hans Boer vare sluttede, saa overtog, om jeg ikke tager feil — jeg troer, det var bestemt saaledes — den samme Assessor Alberg ogsaa hans Biennium, og saaledes er det i Virkeligheden de to Assessorer Spanbet og Alberg, som i 12 Aar i Rad have været Skifteforvaltere i Kjøbenhavn. Dette blev afbrudt ved en Mand's Død; da Spanbet i 1858 døde, fik han ikke sit sidste Biennium fuldkommen tilendebragt. Jeg seer derfor ikke, hvorfor man i et saadant Tilfælde skal give en Lov derom, da Hof- og Stadsretten kan gjøre det samme paa egen Haand. Nu veed jeg vel, at det ærede Fleertal vil sige, og det blev ogsaa udtalt her under Sagens første Behandling, at det er en stor Mangel ved den nuværende Indretning af Skiftecommissionen, at der er to Assessorer, idet den, der er andet Medlem af Skifteretten, maa underskrive, hvad det første Medlem vedtager, uden at kunne blive bekendt dermed, men jeg maa sige, at jeg ikke har bemærket, at det gaar saaledes til. Jeg har kjendt denne Ret i henved 20 Aar, men jeg har aldrig seet, at det andet Medlem underskriver Skiftecommissionens Protokoller, og det er derfor vistnok meget tvivlsomt, om det andet Medlem bærer noget Ansvar for, hvad der staaer i Skiftecommissionens Protokoller. Jeg har aldrig seet det andet Medlem i Kjøbenhavns Skiftecommission underskrive andre Expeditioner end Udlægsskjøder og Skiftebreve, men jeg troer, at det andet Medlem i Kjøbenhavns

Skiftecommission altid har Afgang til at undersøge disse Expeditioner, før han underskriver dem, og jeg troer, at hvis han skulde finde Noget, der var uforsvarligt deri, saa har han den samme Afgang, som en Dommer i en collegial Ret har ved Boteringen, idet han nemlig kan nedlægge sin Protest derimod til Skifteprotokollen. Jeg bemærker dette med Hensyn til, at jeg har paastaet, at saaledes som Lovudkastet er kommet fra den ærede Minister, er det ikke nogen Forbedring i den nuværende Tilstand, og jeg troer, at den Hovedbetragtning, som man før har gjort gjældende, nemlig at den nuværende Tilstand paalægger Hof- og Stadsrettens Assessorer en unaturlig Tvang til at gaae ind og forvalte Boer og til at paatage sig et Kassevæsen, hvortil der egentlig ikke findes noget Rald i deres Bestikkelse som Dommere — jeg troer, at denne Indvendning endnu kommer til at staae ved Magt, hvis Ministerens Forslag antages. Jeg mener, ligesom Generalprocureuren har sagt i en Betænkning, der ligger ved Sagens Actstykker, at naar der endelig skal være Tale om en Reform eller en Forandring i Kjøbenhavns Skiftesvæsen, saa maa man gjøre noget Mere, end det Forslag, som her ligger for, gaar ud paa, saa maa man, saaledes som et betydeligt Antal af Rettens Medlemmer have foreslaaet, forsøge at udsøndre Forvaltningen af Skiftesvæsenet fra Retspleien, og saa mener jeg, at man tillige skal forsøge at faae den samme Bedømmelse af Kjøbenhavnske Retstrætter i Skiftesager, som man har i andre Sager. Hvad jeg har imod det forelagte Lovudkast med Hensyn til Bedømmelsen af Sagerne, det er, at efter den Erfaring, jeg har gjort, kan det ikke undgaaes, at en Skifteforvalter træder op paa et Boes Vegne; det er hans ligefremme Pligt at paasee Boets Tarv, og det hændes i det praktiske Skiftesvæsen hver Dag, at en Skifteforvalter paa Boets Vegne udtaler en bestemt Mening eller erklærer sig for en Forholdsregel. Men naar der nu senere opstaaer en Disput i et Bo, saa er han paa en Maade bunden ved sin Anskuelse; han maa holde fast paa den, han maa antage en Sagfører til at føre Sagen igennem, han maa give Sagføreren Instruxer for de Benægtelser og Paastande, som skulle fremsættes, og saa sætter man den